

ÇİRKİN AMERİKALI

William J. Lederer
Eugene Burdick

Çeviren
Oğulcan Mert Kemaloğlu

WILLIAM J. LEDERER (1912-2009)

Amerikalı yazar, gazeteci ve uzun yıllar ABD Donanması'nda görev yapmış bir subaydır. Pasifik bölgesinde ve Asya'da edindiği deneyimler, ileride yazacağı eserlerin temelini oluşturdu. Özellikle Amerikan dış politikasının sahadaki yansımaları, kültürel duyar-sızlık ve diplomatik hatalar üzerine yaptığı gözlemler dikkat çekti. Eugene Burdick ile birlikte kaleme aldığı *The Ugly American* (1958), yayımlandığı dönemde büyük tartışmalara yol açtı ve ABD'de dış politika anlayışının sorgulanmasına katkıda bulundu. Lederer, ya-şamı boyunca Asya kültürleri, iletişim ve Amerikan toplumunun dış dünyadaki imajı üzerine yazılar yazmaya devam etti.

EUGENE BURDICK (1918-1965)

Amerikalı siyaset bilimci, akademisyen ve romancıydı. Kali-fornia Üniversitesi, Berkeley'de siyaset bilimi profesörü olarak görev yaptı ve özellikle uluslararası ilişkiler, nükleer strateji ve Soğuk Savaş politikaları üzerine çalışmalarıyla tanındı. Akademik yaşamının yanı sıra edebiyatla da ilgilendi ve romanlarında siyasal kuram ile güncel olayları bir araya getirdi. William J. Lederer ile birlikte kaleme aldığı *The Ugly American* ile büyük bir ün kazandı. Bunun yanı sıra *The Ninth Wave* (1956) ve nükleer savaş tehlikesi-ni konu alan *Fail-Safe* (1962) gibi eserleriyle de hatırlanmaktadır. Kısa yaşamına rağmen hem akademide hem de edebiyat dünya-sında kalıcı bir iz bırakmıştır.

OĞULCAN MERT KEMALOĞLU

Araştırmacı, tarihçi aday ve çevirmen. Orta ve Güney Asya Türk tarihi üzerine çalışmalar yürüten Kemaloğlu, Ankara Üniversitesi Dil ve Tarih-Coğrafya Fakültesi Tarih Bölümü'nde doktora eğitimi-ne devam etmektedir. Daha önce *Hindistan ve Türk Tarihi-Kültürü Araştırmaları* adlı eserin editörlüğünü Doç. Dr. Hilal Şahin ile üst-lenmiş; *Bâbürlü Hükümdarı Hümayûn Şah'ın Özel Kayıtları: Tezki-retü'l-Vakıyât-ı Hümayûn* başlıklı çeviri çalışmasını yayımlamıştır. Kemaloğlu, uluslararası projelerde aktif olarak yer almakta, saha araştırmalarıyla Türk milletinin tarihî mirasına katkıda bulunmayı amaçlamaktadır. İngilizce, Farsça ve Urduca bilen yazar, titizlikle hazırladığı çeviri ve akademik çalışmalarla, tarihî birikimi hem an-laşılır hem de etkileyici bir dille sunmayı sürdürmektedir.

Çevirenin Önsözü

Çirkin Amerikalı ilk kez 1958’de yayımlandığında yalnızca bir roman olarak kalmadı; Amerikan dış politikasına yön verecek kadar güçlü bir yankı uyandırdı. William J. Lederer ve Eugene Burdick, kurgunun arkasına ustalıkla gizledikleri gerçek hikâyelerle, Batı’nın Doğu’ya bakışındaki kibri, bilgisizliği ve körlüğü bütün çıplaklığıyla gözler önüne serdiler.

Kitapta anlatılanlar yalnızca hayalî “Sarkhan” ülkesinde yaşanan olaylar değildir; dünyanın pek çok köşesinde tekrar tekrar sahnelenen bir trajedinin farklı perdesidir. Yerel halkı anlamadan, onların dilini konuşmadan, kültürünü tanımadan “yardım” götüren büyük güçlerin aslında nasıl kendi elleriyle kaybettiklerini gösterir. Bu açıdan *Çirkin Amerikalı*, sömürgecilik sonrası dönemin en keskin aynalarından biridir.

Bugün, aradan onlarca yıl geçmiş olmasına rağmen kitabın sayfaları bize hâlâ tanıdık geliyor. Küresel güç dengeleri değişmiş olsa da devletler arası ilişkilerde hâkimiyet mücadelesi, propaganda savaşları ve “yardım” adı altında yürütülen nüfuz çabaları hâlâ sürüyor. Teknolojinin hızlandığı, iletişimin sınır tanımadığı çağımızda bile, bir diplomatın veya bir uzmanın yerel halkla kurduğu gerçek bağ, milyon dolarlık yardımlardan daha etkili olabiliyor.

Bu eseri Türkçeye kazandırırken, yalnızca bir dönemin politikalarını değil; bugünün dünyasında da bize ışık tutacak dersleri düşünmekten kendimi alamadım. *Çirkin Amerikalı*, “güçlü” ile “zayıf” arasındaki ilişkinin tek yönlü olmadığını, kibirle yoğrulmuş politikaların eninde sonunda başarısızlığa mahkûm olduğunu haykırıyor.

Okuyucuya önerim şu: Bu kitabı yalnızca bir Soğuk Savaş hikâyesi olarak değil, günümüz dünyasının diplomasisini, uluslararası ilişkilerini ve hatta bireyler arası iletişimini anlamak için bir rehber olarak da okuyun. Çünkü aslında anlatılan, sadece Amerikalıların değil, hepimizin düşebileceği bir tuzaktır: Kendini üstün görüp karşındakini anlamadan hüküm vermek.

Dilerim ki bu çeviri, okurlara hem edebî bir haz verir hem de düşünmeye sevk eder. Çünkü *Çirkin Amerikalı*, hâlâ rahatsız edici ölçüde güncel bir kitap.

Oğulcan Mert Kemaloğlu

Eylül 2025, Giresun

Birkaç Söz

Bu kitap gerçeklere dayanmakla beraber bir roman olarak yazılmıştır. Yazdıklarımızın hepsi özünde gerçek olaylardır. Sadece hikâyenin geçtiği Asya'da değil, iki milyon civarında Amerikalının görev yaptığı elli dokuz ülkede, dünyanın her tarafında yaşanmaktadır.

Kitabın sonuna, okuyucuyu yazdıklarımızın sadece hiddet mahsulü bir hayal değil, gerçeğin kurguya dönüştürülmesi olduğuna ikna edeceğini umduğumuz bir belgesel son söz ekledik.

Maksadımız kimseyi incitmek olmadığından, romanda geçen isimleri, olayları ve yerleri biz uydurduk. Amacımız kişileri teşhir etmek değil, yanlışlıkları açığa çıkarmaktır. Okuyanları bir an için olsun düşündürmeye ve kim bilir belki de harekete geçirmeye yarar ümidindeyiz.

Bill Lederer - Eugene Burdick

Pearl City, Oahu

Hawaii Adaları, 1958

Bir Numaralı Şanslı: Lucky Lou

Sarkhan'daki Amerikan Büyükelçisi Saygıdeğer Louis Sears son derece kızgın ve sinirliydi. Odasında, klimanın serinliğine rağmen öfkesinden kıpkırmızı, masasının üzerine eğilmiş bir gazeteye bakıyordu. Haidho'nun en yüksek tirajlı gazetesi *Sarkhan Doğu Yıldızı*'nın baş sayfasındaki bir karikatürdü onu bu derece öfkeliendiren. Gözlerini ondan bir türlü ayıramıyordu.

Kendi kendine, "Başbakan ve etrafındaki kukla yardımcılar bana vız gelir, fakat şu Allah'ın cezası *Doğu Yıldızı* yok mu, beni çıldırtan işte bu *Kızıl* gazete. Karikatür tıpatıp bana benziyor. Bir yanlışlık olamaz," diye söylendi

İrkilerek masasından ayrıldı. Pencereye gitti. Büyükelçiliğin çimenliği, Haidho şehrinin ana caddesine doğru, özenle biçilmiş yemyeşil bir dalga gibi uzanıyordu. Her iki tarafta; kırmızı ve mor begonviller, yumuşak renkleriyle ebegümeciler, banyan ağaçlarından zarafetle sarkan sarmaşıklar ve dimdik havaya yükselen bambu ağaçlarıyla bir renk cümbüşüne dönüşüyordu. Çimlerin sonunda, ferforje parmaklıklar, Büyükelçilik arazisini yolun karmaşasından ve gürültüsünden ayırıyordu.

Her sabah olduğu gibi civar köylerden şehre doğru, sırtlarında odun demetleri, sebze küfelerinde nemli yapraklar üzerine özenle istiflenmiş taze soğan, turp ve fasulyeleriyle sonsuz bir şerit hâlinde akın ediyorlardı. Zaman zaman başının üstündeki sepette dizili, sabah güneşinin altında pırl pırl parlayan balıklarıyla, kadınları da görmek mümkündü. Ardı arkası kesilmeyen bu kalabalığın arasında erkekler de bisikletleri üzerinde kendilerine yol açarak gidiyorlardı. Büyükelçi bir an öfkesini unutarak, "Şu maskara maymunlara bak," diye düşündü, "bütün işleri kadınlar görüyor, erkekler ise keyfinde."

Gördüğü yegâne motorlu araçlar Amerikan Hükûmeti'nin Sarkhan'a askerî yardım faslından verdiği kamyonlardı. Klaksonları, motorla beraber çalışıyormuş gibi durmadan çalarak kendilerine yol açmaya çalışıyorlardı. Kuzeye doğru askerî malzeme taşıyorlardı; el bombası kutuları, dikenli tel demetleri, benzin, motor yağı varilleri, sökülmüş hâlde ambalajlı 50 milimetre çaplı makineli tüfekler...

Bunların hepsi Amerikan malı, diye düşündü Büyükelçi Sears gururlanarak. Birden karikatürünü hatırlayınca öfkesi nüksetti. Masasına dönüp gazetedeki resmi tekrar gözden geçirdi. Sarkhancayı, her zaman duyduğu üç beş kelimedenden fazla bilmezdi. Yazılanları okuyamıyordu ama karikatür her şeyi anlatıyordu. Kısa boylu, şişman, ter içinde, anıran katırlar gibi ağzını açmış bir Amerikalı, sıska bir Sarkhanlıyı boynuna taktığı koşumlarla "Coca Cola" yazılı bir tabelaya doğru çekiyordu. Şişman adamın altında İngilizce LUCKY kelimesi yazılıydı.

Elçilikte doğru dürüst Sarkhanca bilen bir personel bulunmamasına hayıflandı. USIS'ta¹ çalışan Sarkhanlı tercümanlara hiç güveni yoktu. Bu maymunlar, işlerine geldikçe yalan uyduruyorlardı. Ama önündeki karikatür tevil götürmeyecek kadar açıktı. Hele şişman adamın altına LUCKY yazısı takıldıktan sonra.

Louis'in Birleşik Devletler'deki politika hayatı sırasında lakabı "Şanslı" manasına gelen LUCKY idi. Tam on sekiz yıl herkes tarafından sevilen, sayılan bir senatör olarak çalışmıştı. Seçimleri hep şans eseri kazandığını söylerlerdi. Demokrat Parti'den ilk defa seçildiğinde, Drew Pearson, Sears şansla kazandı, çünkü dönem Demokratların dönemi, demişti. İkinci seferinde de talihi yaver gitti. Kuvvetli rakibi Cumhuriyetçi aday, seçimlerden 10 gün önce ölüp gidivermişti. Artık kendisi bile şanslı olduğunu kabul ediyordu. Üçüncü defa adaylığını koyduğunda ise rakibinin eşinin adı büyük bir skandala karışmış ve meydan

1 The United States Information Service: Birleşik Devletler Enformasyon Servisi (USIS), dünya çapında kamu diplomasisi faaliyetlerini yürütmekle görevli kurum olan Birleşik Devletler Enformasyon Ajansı'nın (USIA) denizaşırı koluydu. USIA ve USIS, 1999 yılında Dışişleri Bakanlığı ile birleştirildi. (yay.n.)

yine Sears'a kalmıştı. Ama dördüncü seçimde kaybedince, bir şanssızlığa uğradığı kimsenin aklına gelmedi.

Doğrusu son seçimi kaybettiğine Sears hiç de üzülmemişti. Partisinin kendisine borçlu olduğunu bilecek kadar politik hayatta tecrübeliydi. Seçimlerde sarf ettiği paraların hesabını gösteren kayıtları çantasına koyduğu gibi Parti Genel Kurulunun karşısına dikildi. Parti yöneticileri de zaten onu bekliyorlardı.

"Nasıl bir vazife istersin Şanslı?" diye sordular.

"Uzun vadeli bir federal yargıçlık," diye hemen cevabı yaptırdı.

"Pekâlâ, ama iki sene daha kadrolarda bir boşluk olacağını tahmin etmiyoruz. Onun yerine büyükelçiliğe ne dersin?"

"Ben, büyükelçi!" dedi Sears, kendini hemen smokin ceket ve çizgili pantolonla İngiliz sarayında ya da Paris'teki muazzam elçilik binasının içinde görür gibi oldu. İçinden geçenleri belli etmeyecek kadar politika kurdu olmuştu.

"Bakın çocuklar," dedi, "biliyorsunuz ki bir büyükelçi kazandığından çok daha fazla harcamak zorundadır. Eğer kendinize fedai arıyorsanız diyeceğim yok, ama on sekiz senelik politika hayatımda varımı yoğumu parti uğruna harcadım ve şimdi meteliksizim."

Bu sözler yöneticilerin daima işitmeye alışık oldukları şeyler olduğundan üzerinde durmayarak sadece başlarıyla tasdik ettiler.

"Sarkhan büyükelçiliği boş. Geliri senede 17.500 dolar, ayrıca konuk ağırlama, eğlence gibi harcamalar için 15.000 dolar ek ödenek var. Hem içkilerini de gümrüksüz temin edeceksin. Bu arada şahane elçilik malikânesi de bedava. Herhâlde birkaç dolar artırabilirsin."

"Yahu, bu Sarkhan dediğiniz yer neresi, Allah aşkına?"

"Burma ile Tayland arasında küçük bir ülke."

"Bana bakın, önyargılı olmadığımı bilirsiniz, fakat siyahlarla pek anlaşılamıyorum."

"Canım, Sarkhanlılar siyah değil ki, açık kahverengi insanlar. Fakat eğer istemiyorsan bir yerde bir hukuk müşavirliği fiilan buluruz elbet."

Sears aceleyle "Kabul canım, kabul!" diye atıldı.

Başlarda Büyükelçi Sears yeni memuriyetinden memnundu. Hakikaten içkiler bedava denecek kadar ucuz, elçilik konutu da şimdiye kadar oturduğu en geniş ve en güzel döşeli evdi. Eşi de eve bayılmıştı. Ama bu uzun sürmedi. Çok geçmeden karikatürler başlamış ve Büyükelçi'nin huzuru kaçmıştı. Amerika'da şişmanlığına, kırmızı yanaklarına takılmalarına kızmazdı. Hatta Rotary toplantılarında konuşmalarına başlamadan "Şimdi, şişman bir adam olarak Washington'daki çocuklarla iyi geçindiğimi düşünüyorum" esprisini patlatır, bu da salondakilerin gülüşmelerine yol açardı. Ama yerlilerin, kocaman vücuduyla alay etmeleri başka bir şeydi. Bu, gururuna dokunuyordu.

Elçiliğin Basın Ataşesi Bayan Margaret Johnson telaşla içeri girdiğinde hâlâ karikatürüne bakıyordu. Daha günaydın bile demeden bir nefeste sıraladı ataşe hanım:

"Efendim, şu süt tozu işi yapan John Colvin var ya, dün akşam bir grup serseri onu döverek baygın hâlde Elçilik kapısına bırakıp kaçmış. Doktor, yaşar, dedi. Fakat basına bir açıklama yapmamız lazım."

"Allah kahretsin!" dedi Büyükelçi Sears. "Böyle münasebet-sizlikler de hep sabahın köründe olur. Peki, sebep neymiş?"

"Bilmiyorum efendim. Yalnız üstüne bir not iliştiirmişler. Güya yerli bir kıza tecavüz etmiş."

Büyükelçi koltuğuna yaslanarak kahkahayı patlattı.

"Vay canına!.. Ben de şu Colvin denen adamı ağırbaşlı biri zannederdim. Biliyor musun Maggie, asıl böyle sessizlerden korkmalı. Saman altından su yürütür bunlar."

Margaret'in yüzü Büyükelçi'nin sözlerine karşı hoşnutsuzluğunu gösteriyordu, ancak konuştuğunda sesi sakindi. "Ama efendim, bu hiç de hoş değil. Olur ki partilerden biri bunu aleyhimize kullanarak ortalığı velveleye verir."

"Amma da yaptın Maggie! Ne zamandan beri böyle gönül maceraları politika konusu olmaya başladı? Sen onu bırak da şu, protokolden sorumlu olan Prens Ngong mudur nedir, bana hemen onu ya da bir adamını bul. Şu karikatür işini hallettikten sonra sanırım hastaneye gidip Colvin budalasını görmem gerekecek."

Bayan Johnson nazikçe başını eğerek odadan ayrıldı.

John Colvin gördüğü kâbuslardan sıyrılıp yavaş yavaş kendine geliyordu. Bandajlarının farkına vardı. Güneşli ve sessiz hastane odası şekillendi. Köşedeki lavabo belirdi. Sonunda, kendisi de dekorun bir parçası olduğunu anladı. Yataktaydı, terli ve yorgun, sargılar içerisinde yatıyordu. Kendisini hastaneye götüren olaylar bir film şeridi gibi gözünün önünden geçmeye başladı. Eski dostu Deong'un, on sene önce hayatını kurtaran, birlikte pek çok tehlikeyi paylaştığı adamın, sonunda sırtına silah dayamasını bir türlü anlayamıyordu.

Deong'la, 1943'te paraşütle Sarkhan'a atladıktan hemen sonra tanışmıştı. Hayatını kurtaran bir görüşme olmuştu.

Colvin, Sarkhan'a, iki Amerikalı ile beraber indirilmişti. Üçü de seçme OSS² ajanlarıydı. Sarkhan lisanını mükemmel biliyorlardı. Vücut yapıları da onlara benziyordu, ufak tefekti. Yüzlerini de açık kahverengiye boyayarak tam bir Sarkhanlı olmuşlardı. Kendilerini her şartta koruyabilecek şekilde eğitilmişlerdi. Ama iki hafta sonra hayatta yalnız Colvin kalmıştı; Japon devriyelerini dört kez güçlüklerle atlatabilmişti. İşte bu sırada tanıştığı Deong sayesinde bugün hâlâ hayattaydı.

Dördüncü defasında, Colvin kendisini takip etmekte olan Japon devriyelerinden kurtulmak için dar bir patikayı kaçış yolu olarak seçmişti. Aniden bir meydanlığa vardı. Orada bir köylü karasığırları suluyordu. Bir an göz göze geldiler. Colvin ani bir kararla bu köylüye güvenebileceğine karar verdi.

Sarkhanca ve çabuk çabuk konuşarak "Ben buraya Japonlarla savaşa gönderilmiş bir Amerikan ajanıyım." dedi. "Japon devriyesi peşimde, saklanacak bir yer bulamadım, bana yardım eder misin?"

Deong bir an için Colvin'i süzdü, sonra yavaşça karasığırın üzerinden inerek yanına geldi. Gözleri heyecanla parlıyordu.

"Sana yardım edeceğim." dedi.

Kolundan çekiştirdiği Colvin'le biraz ilerdeki geniş, sığ bir hendeğe doğru koşular. Bir eliyle su kenarındaki sazlardan bir iki tane kopartırken diğer eliyle de Colvin'i itip, "Suya yat! Bu

2 Office of Strategic Services: Stratejik Hizmetler Ofisi, İkinci Dünya Savaşı sırasında Amerika Birleşik Devletleri'nin istihbarat teşkilatıydı. (yay.n.)

sazları ağzında tutarak nefes alabilirsin. Ben sazları hafifçe çekinceye kadar sakın suyun yüzüne çıkma” diye tembihledi. Ne olur ne olmaz diye Colvin’in karnına bir de büyük taş oturttu.

Hendekte iki ayak derinliğinde su vardı. Böylece Colvin’in üzeri yarım ayak çamurlu suyla kaplanmış oldu. İlk birkaç saniyelik panikten sonra sazlar vasıtasıyla nefes alabildiğini görünce rahatladı.

Beş dakika geçmemişt ki Japon askerleri geldi. Konuşmalarını sadece mırıltı hâlinde işitiyordu. Bir müddet sonra sesleri kesilince gittiklerini anladı. Colvin su altında ancak on dakika kalmıştı ki ağzında tuttuğu sazların hafifçe çekildiğini hissetti. Üstünden çamurlu sular akarak ayağa kalktığına Deong kendisine tebessüm ediyordu.

Tam sekiz ay Sarkhan’da girip çıkmadıkları yer kalmadı. Bu zaman zarfında mühimmat yüklü on iki Japon trenini havaya uçurdular, askerî önemi olan altı köprüyü tahrip ettiler ve Japonların nehir devriyesi olarak kullandıkları sekiz motoru kundakladılar.

Ölüm onları birbirine yaklaştırmıştı. Deong’u ve Sarkhanlıları iyice tanıdı. Bir defasında Sarkhanlıların asırlardan beri ölülerini muhafaza ettikleri, tavanı süslerle bezeli bir tapınakta saklandılar. Sekiz saat boyunca mezar taşlarının arkasında Japon devriyeleriyle âdeta köşe kapmaca oynadılar. Nihayet hava kararınca Japonlar aramaktan vazgeçmiş, iki arkadaş da böylece kurtulmuştu.

Bir defasında da güzel Orange Nehri’nin bir yamacındaki ufak bir tapınağa sığınmak zorunda kalmışlardı. Bu sefer peşlerindekiler öyle sıradan devriyeler değildi. Japonlar Colvin’i ortadan kaldırmaya kesin kararlı olacaklardı ki Endonezya’dan özel bir birlik getirtmişlerdi. Aslında Colvin bu tapınağa sığınmayı doğru bulmamıştı. Çünkü sırtı nehre doğru olduğundan bir kaçış yolu kalmıyordu. Deong Colvin’in itirazına karşı çıkarak tapınağın en emin bir yer olduğunda ısrar etmişti.

Tapınak, turuncu cübbeli iki rahip tarafından yönetiliyordu. Onlara tapınağın muhteşem, çürümeye yüz tutmuş taşlarının aralarına girip çıkan bir sürü kutsal maymun eşlik ediyordu.

Deong ile Colvin ürkek adımlarla içeri girdiklerinde iki rahip uzun bir sabah duasında idiler. Saklanmak için maymunların yaşadığı taş kirişlerin arasına tırmandıklarında rahipler hiç bakmadılar bile. Japon askerleri geldiğinde de hakeza, güneşte parlayan tıraşlı başları öne eğik, ellerinin üzerine abanmış dualarına devam ettiler. Japon teğmenin sert sorularına ve öfkeden deliye dönerek tabancasını çekip rahiplerden birisinin beynini dağıtmasına rağmen diğeri duasını bırakmamıştı. Bu durum karşısında ne yapacağını şaşırان teğmen çevreyi şöyle bir aratmış, sonra da birliğiyle beraber çekip gitmişti.

Japonlar gittikten sonra daha bir müddet saklandıkları yerde fısıltı hâlinde konuşarak beklediler. Deong, Sarkhan ülkesinde ölümün bir felaket değil, sonraki hayata kavuşmak saadeti olduğunu anlatıyordu sabırla; ama aynı sabırla, o gün neden ölmek istemediğini de anlattı. Deong bir köy çocuğuydu ve fakir bir ailedendi. Büyük bir şehirde yaşamak ve daha büyük, daha heyecan verici şeyler öğrenmek istiyordu.

Colvin, Sarkhan'da kaldığı sekiz ay zarfında buranın halkını sevdi; ufak tefek, nahif insanlardı. Ciltleri tatlı kahverengiydi. Bütün hareketleri hesaplı ve ahenkliydi. En aşağı tabaka halkında bile Colvin'i büyüleyen bir incelik ve ölçülülük vardı. Son derece eli açık insanlardı. Kendisine yardım etmiş, yiyecek ve malumat vermişlerdi. Onun için büyük tehlikelere atılmışlardı. Bütün bunlara karşılık Colvin'den bekledikleri tek fedakârlık oturup onlarla *felsefeleri* üzerine konuşmasıydı. Sarkhanlılara göre *felsefe*, hayat ve ölüm, zulüm ve cömertlik, görgü kuralları, çocuk yetiştirmek, sert şarabın insana verdiği zevk ve nihayet öldükten sonraki hayatın konularından başka bir şey değildi.

Sarkhan'ın Japon istilasından kurtuluşundan biraz önce Colvin Deong'a ipeka ilacının ne olduğunu öğretmişti. Terk edilmiş bir körfezde Amerikan denizaltısı ile buluşmak üzere telsiz talimatı almışlardı. Denizaltı tam vaktinde geldi. Kaptan, Amerikan Deniz Piyadelerinin beş gün sonra Sarkhan'a çıkarma yapacaklarını haber verdi. Onlara on kiloluk bir teneke içinde ipeka bıraktı ve çıkarma sabahı Japon karargâhında erlerin yemeğine ilacı bir şekilde karıştırmalarını söyledi.

John durumu Deong'a anlattı. İpeka etkili bir ilaçtı. Vücuttan çıkıncaya kadar insanı kustururdu. Fazla miktarda verildiğinde insan ölebilirdi.

Japon karargâhındaki Sarkhanlı aşçılar vasıtasıyla ilacı askerlerin yemeğine kattılar. Ertesi günü karargâh dışındaki bir çalılığın arkasına saklanıp beklediler. Sabah 7:30'da Japonlar kahvaltı yaptılar ve saat 8'de Deniz Piyadeleri karaya çıktı. 8:10'da Japon karargâhından fırlayan subaylar ve erler birer fener gibi sallanıyorlardı.

İlk anlarda durum hakikaten çok gülünçtü. Yol baştan başa iki adımda bir kusmak için sağa sola yalpalayan askerlerle dolmuştu. İpekanın tesiri beklediklerinin de ötesindeydi. Kusmaktan hâlsiz düşen askerler birer birer yere yığılıyorlardı. Bir saat sonra Deniz Piyadelerinin öncüleri karargâha vardıkları zaman ortalıkta durmadan öğüren askerlerden başka kimseyi bulamadılar.

Bu Deong'la birlikte yaptıkları son görevdi. Üç hafta sonra Colvin Amerika'ya uçtu. Bir sene sonra da OSS'den (Stratejik Hizmetler Ofisi) istifa edip Wisconsin'deki aile işine döndü. Taze süt topluyor ve makinelerle bunu süt tozu yapıp satıyordu. İş gayet iyiydi ve Colvin'in becerikli idaresiyle her geçen gün daha da büyüyordu.

1952 civarında gazeteler ekonomik sıkıntılar içinde olan Sarkhan'ın komünizme kaymakta olduğunu yazdılar. Colvin buna inanamıyordu. Amerikan Kongresine uzun mektuplar yazarak Sarkhan halkının özelliklerini, kültürünü anlattı, nasıl hareket edilmesi gerektiğine dair birçok önerilerde bulundu. Önerilerinin Dışişleri Bakanlığına iletiliğini bildiren nazik cevaplar aldı. Ancak Birleşik Devletler'in Sarkhan politikasının değişmediğini üzümlere gördü. Sarkhan'ın kuzeyindeki Komünist ülkelerle sınır ihtilafı başlayınca daha fazla sabretemedi.

Sarkhan meselesinin yanlış yönetildiğini düşünüyordu. Kendini de âdeta bundan sorumlu tutuyordu. Kurnazca bir plan yapıp ortaya çıkmaya karar verdi.